
Nejsem jiná a chci jet do Skandinávie

Nejsem jiná a chci jet do Skandinávie

Praha - Nemá ráda, když se o ní mluví jako o „jiné“. Jedenadvacetiletá Adéla Marušiaková se narodila s mozkovou obrnou a odmalička musí spoléhat na invalidní vozík. Přesto nesnáší, když ji někdo lituje. „Lítostivá slova jsou nanic. Mnohem víc ocením, když mi někdo bez řečí pomůže,“ říká Adéla.

Minulý týden ji třeba potěšil jeden její profesor na Karlově univerzitě. Psali lingvistický test a on pro ni sám od sebe připravil zvětšenou variantu textu, aby do něj mohla bez problémů psát. Vedle nohou totiž obrna zasáhla i její ruce.

„Kamarádka mi pak pomohla do lavice, bylo to od nich opravdu milé,“ říká Adéla, která v Praze studuje na filozofické fakultě český jazyk a literaturu. Přiznává, že je to dřina. „Mým největším přáním je vydržet na škole, jak jen to půjde,“ říká s odhodláním drobná dívka.

Na studium a také na osobní asistentku, kterou dělá její máma, jí přispívá Konto Bariéry. Kvůli škole se se svou matkou odstěhovala z Liberce a pronajímají si v hlavním městě byt.

„V budoucnu bych moc ráda dělala něco s literaturou, ale neumím si zatím představit co,“ říká Adéla. Uvědomuje si, že najít si zaměstnání bude pro ni hodně obtížné. „Tak daleko ještě neuvažuji, ale když si uvědomím, že mě na střední škole nechtěli vzít nikam do knihkupectví na praxi, říkám si, že to nebude snadné,“ konstatuje. Kromě literatury a divadla Adélu baví cestování, od kterého ji její handicap nedokázal odradit. „Chtěla bych se podívat do severských zemí,“ plánuje.